

Em - Kapitel 9 "Uppenbar sanning"

Det var aldrig någon tvekan om hur Em skulle reagera, fundera, överväga och sedan vad hon till slut skulle komma fram till. Inte om man frågade värden i alla fall. Han kände sin skyddsling och han visste vad hon gick för. Inte heller var han någon gång tveksam om hon verkligen var den rätta. Det hade han känt sedan första gången han såg henne hemma i Ems gamla hus med sin familj. Den blicken hon gav honom hade varit lika outgrundlig som vilket hav eller vilken himmel som helst och trots att hennes fingrar och händer endast rörde sig planlöst över golv och väggar hade han en speciell känsla av att hon visste exakt vad hon höll på med. Han hade heller aldrig sett henne bli arg bara ledsen men ledsen kunde man bli av så oerhört starka känslor och ord som sårade en. Arg blev man alldeles för lätt enligt honom. När man kunde välja att överväga hur man skulle reagera och kanske gå åt sidan eller bara ignorera det som gjorde en arg valde man istället den enkla utvägen och började dra ut sina aggressioner mot motståndaren istället. Em hade aldrig valt den utvägen någon gång, visst hade hon blivit smått irriterad ett par gånger men innan ilskan kom hade hon alltid skuffat undan den, den ansågs inte värdig att komma fram och förstöra.

Em struntade i kvällsvarden den kvällen och satt inne på sitt rum hela tiden. Hon hade en föräning om att Samy skulle komma upp så fort han hade ätit men fram till dess skulle hon bara njuta av lugnet och ensamheten för hon gissade att det skulle dröja till nästa gång hon kunde vara ensam. Albert hade kommit upp med ett meddelande till från värden, några minuter efter att han själv hade lämnat andra våningen. Än så länge hade hon inte öppnat det, hon visste numera allt för väl vad hans meddelande brukade innehålla; varningar, förbud, uppmaningar eller bestämmelser. Aldrig stod det något roligt. Det enda, något underhållande meddelande hon hade fått upp till sig var den första födelsedagen efter att hon kommit hit. Värden ville antagligen att hon skulle känna sig som hemma. Under det året som följde kände hon i och för sig, sig mer hemma här än vad hon gjort hemma den senaste tiden och det lade värden märke till så nästa år fattades det ett födelsedagskort från honom. Det var inte så att Em saknade det, hon hade inte tid att tänka på sådant då hon fyllde åtta år. Hela dagarna gick åt att åka med bönderna och lyssna på sagor som hon sedan försökte lära sig att skriva ned själv. Då hon till slut hade lärt sig det blev sagorna ändå inte likadana då hon läste dem som då Valle berättade dem. Nu då Em lärt sig stava bättre liknade de ändå inte de sagorna som hon mindes så väl och kunde utantill utan problem.

Mörkret han falla innan Em ägnade värdens meddelande en tanke till men hon antog att han skulle kalla ned henne efter utgångsförbudet, som vanligt så hon tog upp det och läste det ett par gånger.

Em,

För tillfället anser jag inte att våra nattliga möten kan fortsätta. Vi får träffas dagtid istället, jag kommer upp till ditt rum då det blir av. Anledningen är att du inte längre kan komma och gå obehållad i huset sedan Samy nu flyttat in. Missförstå mig inte Em, jag tycker han är rätt så trevlig och jag litar fullt på honom men ingen vet vart han kommit ifrån och så länge som det fortsätter är det bäst om vi inte smyger mer utan tar det relativt öppet som ett vanligt samtal. För tillfället håller jag mig uppdaterad om Sökerskans kurs och just nu har hon dragit ner på tempot en aning även om hon fortfarande rör sig hitåt. Prata inte om det här ärendet med dina vänner men bli inte heller ovän med dem, de kan bli nyttiga senare på resan.

Kom alltså inte ner på kontoret ikväll utan sov så länge du kan, jag ska försöka att inte föra så mycket oväsen då jag tar fram morgonmålet. Jag skickar upp Samy med mat då han har ätit så kan du äta ifred, jag

vet att du vill sitta här nere men du, som jag måste kunna vara ifred då vi ber om hjälp från Abra och Imah, kom ihåg det.

V

Em lade brevet åt sidan, i ärlighetens namn en aning lättad åt att de nattliga visiterna nere hos värden nu skulle upphöra för en tid. Visst fanns det gånger som hade varit nyttiga och bra men ibland hade hon bara velat gå och lägga sig direkt. Det var något bra med att Samy hade flyttat in trots allt. Egentligen tyckte hon det var underhållande och ganska skönt att äta morgonmålet nere på krogen men om värden ansåg det bäst att hon åt ifred, så inte henne emot. Det var ändå en ganska rolig tanke att Samy skulle komma upp med mat till henne i framtiden. Han såg inte ut som om han hade hjälpt andra på länge och inte som om han tänkte göra det nu heller men Em visste att han gjorde mycket för henne och ville hon ha maten på rummet skulle han, med glädje komma upp med den. Allt för att någon gång få något för det, Em fnös till då hon tänkte på det. Ibland kunde han vara glad och trevlig men om han endast var det av en anledning kunde det kvitta om han var hennes vän eller inte. Hon förstod inte alls hur han, Jonoh och Albert skulle komma att göra nytta längre fram men det var alltid bättre med tre konstiga vänner än inga vänner alls. Med den tanken, att Samy alltid skulle komma så fort hon ropade och att Albert och Jonoh inte hade skäl att vända henne ryggen, somnade hon tidigare än på många månader utan planer på att vakna då värden ställde i ordning morgonen därpå.

Endast en gång vaknade hon innan planerat. Det var då vakten mitt utanför hennes fönster skrek att utgångsförbudet var hävt till solnedgången. Då hon hörde det vände hon bara på sig och somnade om. Det var som att ha ett jobb men inte behöva gå till det just bara för att man inte kände för det.

Då hon vaknade var det ljusare igen och kylan trängde in i hennes varma kropp, plötsligt kändes filten så oerhört varm och skön att hon inte alls ville stiga upp. Hennes nattskjorta klubbade dock sig svettigt fast mot rygg och nacke och snart kände hon sig inte behagligt varm utan het och klabbig så trots inre protester klev hon upp och drog på en av de nya skjortorna, hennes smutsiga började åter samlas på hög intill kistan.

Byxorna låg kvar på kanten av sängen och hon kröp ned under filten igen. Ett par minuter senare hörde hon hur det knarrade i trappan och Samy knackade på dörren. Genast hungrig, klev hon raskt upp ur sängen och öppnade dörren. Samy, som höll i brickan med hennes mat blev stående, fånigt stirrande på henne. Hon förstod genast att byxorna låg kvar på sängen men struntade i det och såg glatt på hennes nye betjänt.

- Tack för att du kommer upp med maten Samy, kvittrade hon och log ännu mer åt Samys fåniga uppsyn.

Han bara nickade men höll fortfarande hårt i brickan.

- Jag kan ta brickan till bordet själv Samy.

Han nickade igen men sa inget.

- Eller jag kanske ska äta på sängen idag, det blir säkert mysigt.

Samys ansiktsuttryck förändrades totalt från stumt och apatiskt till förvirrat men ivrigt. Em log och fick till slut grepp om brickan och drog den till sig.

- Har du ätit, förresten?

- Jadå, jag åt för en stund sedan men jag ville inte komma med maten förrän du var vaken och jag hörde då du var uppe och gick för en liten stund sedan så jag gick ner och hämtade maten då.

Em blev plötsligt lite rörd över hans finkänslighet och bad honom komma in. Samy, som tydligen inte hade

en aning om hur opassande det var att en man gick in till en kvinna som fortfarande inte var helt klädd, kom snabbt efter och slog sig ner på stolen en bit ifrån henne, klart villig att egentligen komma närmare.

- Abra och Imah, sa Em plötsligt då hon åt och Samy såg förvånat på henne.

- Va?

- Det är våra gudar Samy, vet du inte det?

- Jo, jag har väl hört talas om det men gudar är inte riktigt min grej. Jag satsar på speldjävulen istället.

- Du kan inte säga att gudar inte är din grej. De är de som styr världen och vad som ska hända, de är allas grej om du vill uttrycka det så.

- Om man inte tror på att de finns då, om man inte tror på att de styr världen och så, vad gör man då? Då kan man väl inte säga att man har med gudarna att göra.

- Vare sig du tror på dem eller inte så finns de i alla fall där och eftersom du är en del av världen så rör de dig.

Samy såg tvivlande på henne men insåg att det inte var lönt att debattera emot, Em brukade vinna sådant hur bra hans åsikter och argument än var. Hon studerade honom, funderade ut vad hans nästa replik skulle bli men då han förblev tyst fortsatte hon att äta.

- Jag tror i alla fall på dem.

Samy svarade inte utan såg på brickan som stod framför Em på sängen. Hon valde att inte försöka få över honom på sin sida i frågan om Gudar eftersom hon insåg att de båda var ganska envisa och hon ville hellre ha att göra med en glad Samy än med en arg. Visserligen hade den glade Samy en tendens att dra, enligt hans åsikt, smarta skämt men det var bättre än den arge Samy som höll sig till spydigheter ett bra tag.

Då han förblev tyst och drog lite i sin skjorta utan att göra något sköt Em undan brödkanten hon hade kvar och försökte fånga hans uppmärksamhet. Han blinkade förvirrat ett par gånger och tog sedan till orda.

- Ska du inte ha mer?

Hon skakade på huvudet och sträckte fram brödkakan som var kvar mot honom men han skakade också på huvudet.

- Nej jag ska inte heller ha, jag fick tillräckligt där nere.

Båda satt tafatta och såg sig omkring i rummet, ovetandes om vad den andre tänkte på. Em antog att Samy inte var så värst pratsam just nu och hon reste sig och drog på ett par byxor. Sedan tog hon upp brickan och såg menande på Samy, hon ville inte att han skulle vara i rummet då inte hon var det. Han nickade och reste sig men medan han gick mot dörren såg han sig nyfiket om i rummet och Em insåg att hon skulle vara noga med att låsa sin dörr i fortsättningen med. En trevlig Samy var fortfarande en nyfiken Samy. Då Em gick nerför trappan smet Samy in på sitt rum.

Det var tomt nere i värdshusets matsal och Em gick vant in bakom disken och satte sin bricka vid de andra tomma dryckeskärlen och matresterna. Hon var föga förvånad att Värden inte var där eftersom han säkert låg och tog igen sig vid den här tiden. Det skulle snart anlända nya matvaror och öltunnor så han ville väl vara utvilad till dess. Gången till stallet var lagd i mörker då oljan i lamporna var slut så Em beslutade sig för att vänta med att gå dit innan ikväll, då skulle det säkert gå att se var man satte fötterna igen. Den lite smalare gången in till Värdens rum var bara en smula upplyst så hon fick gå försiktigt då hon skulle in till honom. Eftersom hon nu, lite mot sin vilja hade accepterat att hon var något av en utvald figur så ville hon gärna veta vad som skulle ske härnäst. Gången, som gick ungefär 20 meter i skum belysning slutade tvärt efter en liten sväng där dörren till Värdens rum stod på glänt. Em stannade till en stund för att fundera över

denna plötsliga förändring. Värden dörr stod i regel alltid stängd. Var han därinne ville han oftast vara i fred och då var den stängd. Var han därinne med Em var det privata samtal och då var den med stängd. Om han inte var där var det alltid stängt. Efter en stunds kämpande mot sin illa dolda nyfikenhet steg Em in på rummet. Om nu dörren var öppen kunde det inte vara så farligt att stiga in. Hon såg sig omkring i rummet och så mycket som hon kunde urskilja var det som vanligt därinne. Det var ordning på allt och ljusen var släckta så det inte skulle finnas någon brandrisk. Bordet stod på sin vanliga plats med pappershögar på sidorna. Ett ark fångade dock Ems intresse eftersom det inte hade samma ljust gula färg som de andra och eftersom det inte alls hade blivit placerat med samma omsorg som de andra heller. Em hade blivit upplärd och uppfostrad av Värden men ingen hade kunnat stilla nyfikenheten som hon kände nu. Det var det faktum att Värden aldrig slarvade med ordningen och arken på hans rum som gjorde att hennes steg fram mot bordet nu inte alls var försiktiga och mjuka längre. Arket hade bara blivit slängt på bordet och sedan hade Värden alltför tydligt haft så bråttom att han inte stängt och låst efter sig. Nästa fråga som Em ställde sig då hon satte sig ner på pallen var vilken plats som Värden befann sig på nu. Han brukade nästan aldrig lämna värdshuset utan skickade alltid ut Em på ärenden i sitt ställe.

Min kära Lasjenko,

Jag vet vem du hyser som inneboende hos dig och tror du verkligen att du kan gömma henne länge till. Alltför många år har jag väntat på detta och du vet att jag hittar henne var hon än finns. Har jag lyckats finna henne i hela världen så finner jag henne var du än gömmer henne. Tänk ändå, innan du gör något dumt Lasjenko. Tänk vad mycket gott som skulle kunna ske med världen om hon fick komma till mig. Jag vet att du inte vill att hon ska styra över något men snälla broder, är det bara för att du inte fått göra det själv. Bara för att du inte velat skapa det största riket betyder inte det att du ska ta möjligheten ifrån henne och mig. Håll henne kvar där hon finns nu så väntar ett lyckat år.

Rosanna

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marie Englund med Poeter.se id #20792 innehar upphovsrätten